

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

16. ZÁŘÍ 2007

Z obsahu:

Svatý Řehoř Nysánský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
29. srpna 2007
- strana 2 -

Strom života
Povýšení svatého Kříže
- strana 4 -

Mater Dolorosa
- strana 5 -

Maria,
Pánův „svatostánek“
- strana 6 -

„Kníže tohoto světa“
u sv. Jana
- strana 7 -

Místo sebevraždy
zmrtvýchvstání
Sestra Emmanuela o své
cestě od spiritismu
do náruči Matky Boží
- strana 8 -

Obrácený jasnovidce
Michel Berrette -
jeden z nejznámějších
jasnovidců Francie -
předpověděl vraždu
Martina Luthera Kinga
- strana 9 -

Svádění se před nikým
nezastaví
Esoterika v šedé zóně mezi
světlem a tmou
- strana 10 -

Letní rezidence
Již téměř čtyři staletí se
papežové za horkého léta
uchylují do Castel Gandolfa
- strana 12 -

14. září - svátek Povýšení svatého Kříže

EDITORIAL

Všechna tři podobanství, která slyšíme v nedělním čtení, mají stejnou pointu: nesmírnou radost, že bylo opět nalezeno to, co bylo ztraceno. Ve všech příkladech je tato radost tak velká, že šťastní nálezci pocítují nutnost dát jí průchod zcela zvláštním způsobem v širší společnosti svých přátel. Tato velká lidská radost však je jen slabým náznakem té radosti, kterou chce vlastně Pán přiblížit svým posluchačům: božskou radost nebeského Otce nad tím, kdykoliv se vrátí do jeho domu někdo, kdo byl pokládán za ztraceného. Ta radost je pro Otce i přes jeho nekonečnou blaženost tak velká a tak nezbytná a nenahraditelná, že pro ni neušetřil vlastního Syna. Z nesmírnosti Kristovy oběti můžeme usuzovat na nesmírnost radosti, jakou Bůh sdílí s celým nebem nad každým hříšníkem, který činí pokání. Snad právě tato radost stojí za oním pro nás nepochopitelným tajemstvím, že Otec dopouští, aby se mu v současné době ztratila ne jedna ze sta, ale devadesát devět ovcí, ne jedna z deseti, ale hned celých devět mincí. Ale k tomu také desetkrát a stokrát roste bolest, kterou je ve svém Synu ochoten snášet, aby tak připravil sobě i ztraceným radost z nalezení a návratu. Povýšení Kříže je proto odůvodněnou oslavou zázračné proměny nejkrutějšího a nepotupnějšího popravčího nástroje na znamení vítězství a radosti ze spásy. Otec přitom neušetřil svého Syna. Ale ani Syn neušetřil svou Matku, kterou si povolal pod kříž. Dal jí již předtím zakusit, co je to ztráta a radost ze znovunalezení. Ty, které Bůh nejvíce miluje, chce nejvíce obdarovat. Všeobecně se soudí, že Mariino utrpení vrcholilo na Golgotě. Ale sám její Syn nám zjevil, že tomu tak není. Jak řekl ctihodné Conchitě Armidě: „Titul Matky lidstva získala v mučednictví osamocení po mém nanebevstoupení.“ Trpěla strašným soužením z opuštěnosti podobným tomu, jaké Ježíš

Pokračování na str. 14

V posledních katechezích jsme mluvili o velkých učitelích církve IV. století Basilovi a Řehoři Naziánském, biskupu v Kapadokii, nynějším Turecku. Dnes k nim připojíme třetího, Basilova bratra sv. Řehoře Nysánského, který se projevil jako člověk meditativního charakteru s velkou schopností reflexe, živou inteligencí, otevřenou pro kulturu své doby. Představil se v dějinách křesťanství jako originální a hluboký myslitel.

Svatí sourozenci

Narodil se kolem roku 335; o jeho křesťanskou formaci se staral částečně jeho bratr Basil, nazývaný samotným Řehořem „otec a učitel“ (Ep. 134: SC 363,198), a jeho sestra Makrina. Absolvoval studium a cenil si zvláště filozofie a rétoriky. V prvním období se věnoval výuce a oženil se. Pak i on, podobně jako jeho bratr a sestra, se vnitřně věnoval asketickému životu. Později byl zvolen biskupem v Nise a projevil se jako horlivý pastýř, takže si získal úctu celého společenství. Když ho heretici odpůrci obvinili z ekonomických machinací, musel na krátkou dobu opustit své biskupské sídlo, ale pak se tam triumfálně vrátil (srov. Ep. 6: SC 363,164–170) a pokračoval v zápasu na obranu pravé víry.

Ve šlépějích bratra

Především po Basilově smrti, jako by přejal od něho duchovní dědictví, spolupracoval na triumfu pravověrnosti. Účastnil se různých synodů; snažil se zrušit kontrasty mezi církvemi; účastnil se aktivně církevní reorganizace a jako „sloup pravověrnosti“ byl protagonistou koncilu v Konstantinopoli v roce 381, který definoval božství Ducha Svatého. Měl různá oficiální pověření od císaře Teodosia, pronesl významné homilie a pohřební řeči, věnoval se skladbě teolo-

Svatý Řehoř Nysánský

gických děl. V roce 394 se ještě účastnil synodu, který se konal v Konstantinopoli. Datum jeho smrti není známo.

Řehoř vyjadřuje jasně konečný cíl svých studií, nejvyšší účel, k němuž směřuje práce teologa: nezaneprazdňovat život marnými věcmi, ale nalézat světlo, které umožňuje rozlišovat to, co je opravdu prospěšné (srov. In Ecclesiaste hom. 1: SC 416,106–146). Našel toto nejvyšší dobro v křesťanství, díky kterému je možné „napodobování božské přirozenosti“ (De professione christiana: PG 46, 244C). S bystrou inteligencí a svými obsáhlými filozofickými a teologickými znalostmi bránil křesťanskou víru proti heretikům, kteří popírali božství Syna a Ducha Svatého (jako Eunomius a makedoniáni) nebo kompromitovali

systém, aby mohli mít při svých výkladech pevný rámec, ve kterém se pohybuje pedagogický výklad víry.

Teologie svoření

Řehoř navíc vyniká svou duchovní naukou. Celá jeho teologie je nikoliv akademickou úvahou, ale vyjádřením duchovního života, života žitého z víry. Z různých traktátů jako O křesťanském povolání a O křesťanské dokonalosti vycházel od něho jako od velkého učitele mystiky směr, jímž se mají křesťané vydat, aby dosáhli pravého života, dokonalosti. Vyzvedl zasvěcené panenství (De virginitate) a navrhl vzor podle významného příkladu sestry Makriny, která pro něho byla trvale vůdkyní a příkladem (srov. Vita Macrinae). Pronesl různé projevy a homilie a napsal četné dopisy. V komentáři o stvoření člověka obrací Řehoř pozornost na to, že Bůh, „nejlepší ze všech umělců formuje naši přirozenost tak, aby byla schopna cvičit se v královské důstojnosti. Skrze svrchovanost přiměřenou duši a skrze její sourodost s tělem Bůh

pořádá věci tak, aby byl člověk reálně schopen královské moci“ (De hominis opificio 4: PG 44,136B). Vidíme však, jak člověk v sílu hříchu, častém zneužívání tvorů nevykonává pravou královskou moc. K tomu totiž, aby praktikoval pravou odpovědnost vůči tvorům, musí být proniknut Bohem a žít v jeho světle. Člověk je totiž odrazem té původní krásy, kterou je Bůh: „Všechno, co Bůh stvořil, bylo to nejlepší,“ píše svatý biskup a dodává: „To dosvědčuje vyprávění o stvoření“ (srov. Gn 1,31). Mezi těmi nejlepšími věcmi byl také člověk – ozdobený krásou přesahující daleko krásu všech krásných věcí. Co jiného totiž mohlo

Pokračování na str. 14

Duch odpuštění

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*V nebi bude větší radost nad hříšníkem,
který se dá na pokání.*

Ježíš ti dnes chce představit v podobě Otcovu dobrotu a milosrdenství nejen proto, aby tě povzbudil ke kající důvěře v jeho slitovnou lásku, ale také proto, abys ho v jeho slitovnosti následoval. Pros na úvod tohoto setkání Ducha Svatého, abys co nejhlouběji poznal, jak velice tě Otec miluje, ale také abys pochopil, jaké je tvé místo a tvůj úkol v tajemství Božího milosrdenství.

Co vede Ježíše k tomu, aby v tolika podoběních opakoval a zdůrazňoval, jak velkým zdrojem radosti je pro Boha hříšníkovo obrácení? Kdo vlastně potřebuje nejvíce toto jeho naučení? Ti, kteří sami od sebe za ním přicházejí ze všech stran a vyhledávají ho, protože je tíží jejich svědomí, anebo spíše ti, kteří se pohoršují nad jeho bezmeznou dobrotou? Můžeš se dnes přesvědčit, že nečitelnost těch, kteří neznají milosrdenství, rmoutí Pána více než viny hříšníků.

Rozhovor, který vede Hospodin na Sinaji se svým služebníkem Mojžíšem, je příkladem toho, jak Bůh hledá cestu k člověku, aby místo spravedlnosti mohl zvolit milosrdenství. Není ti nápadné, že Bůh žádá nejdříve Mojžíše o svolení, aby mohl dát průchod svému oprávněnému hněvu? Jestliže Bůh tak sám respektuje ty, které ustanovil nad druhými, jak velká je před ním jejich odpovědnost! Z toho, čeho jsi svědkem na hoře Sinaj, máš pochopit, že i ty můžeš být správcem Božího milosrdenství.

Poděkůj Pánu za vzácný příklad velkého starozákonního patriarchy Mojžíše. Úkol, kterým jej Hospodin pověřil, když ho postavil do čela izraelského národa, bere tento vůdce lidu s takovou vážností a odpovědností, že hájí svůj lid proti samotnému Bohu. Od doby, kdy ho převedl na Boží rozkaz Rudým mořem, neprojevuje mu národ žádnou vděčnost, naopak ztrpčuje mu život ustavičným reptáním a blouděním. Ale ačkoliv má Mojžíš nyní možnost zbavit se tohoto břemene a dokonce stát se praotcem zcela nového národa, raději prosí Hospodina o smilování pro tento svůj nevděčný a reptající lid. A jak vidíš, Bůh mu vyhoví.

Pouč se z toho, čeho je zapotřebí těm, které Bůh svěřil tvé péči: Nejsou ti dáni proto, aby ti dělali především radost, ale aby měli

v tobě zastávku u Boha. Ať je jakkoliv *tvrdá jejich šije*, čím více bloudí, tím více potřebují, aby je před Bohem obhajovala tvoje trpělivost a dobrotivost. Čím bolestnější ti připadá jejich nevděčnost, tím opravdovější ať je tvoje pohotovost k odpuštění. Milosrdný Bůh se jistě nedá zahanbit tvou slitovností. Nauč se hledat svou radost právě tam, kde ji hledá sám Bůh: nemůže-li se radovat z naší věrnosti, tím více se potěší z našich návratů.

Vždyť co je společného všem těm podoběním, která Ježíš tak lapidárně předkládá svým neúprosným kritikům? Všechna mají stejný závěr: ústí do všeobecné radosti: *hodujme a budme veselí*, protože bylo nalezeno to, co bylo ztraceno.

Nebeský Otec ani dnes od tebe nečeká, abys mu přednášel své rozhořčení nad spoustou hříchů, které vidíš kolem sebe. On je přece viděl dříve a důkladněji než ty. Má mnohem více oprávněných důvodů k rozhořčenosti nad nevděčností světa. To, co čeká od tebe, je však tvoje milosrdenství a tvoje odpuštění. Je ochoten i s tebou se radit o míře své velkodušnosti jako kdysi s praotci. Všechna zkaženost, kterou vidíš a která tě tak pobuřuje a naplňuje zármutkem, může se pro tebe ode dneška proměnit na pramen nasmírné naděje. Nežaluj Pánu na lid ani na ty jeho pastýře, kteří mu zhotovují falešné modly, ale zstaň se ho u Hospodina. I kdyby se ti zdálo, že poměr se tak obrátil a na 99 hříšných připadá sotva jeden spravedlivý, co na tom? O to větší může být radost a veselí z tak početných návratů. Víš, jak ji můžeš připravovat? Opušť ze srdce všem, především těm, kteří zraňují přímo tebe. Dolož opravdovost svého odpuštění *modlitbou a postem* ⁽¹⁾ na úmysl, aby všichni bloudící poznali pravou příčinu své bídy a svého hladu *v daleké zemi*. Vyhližej všechny marnotratné syny, abys jim mohl *vyběhnout v ústrety, když jsou ještě daleko*, aby tím spíše uvěřili, že je jim odpuštěno.

Ježíš přece přišel, aby zachránil hříšníky. Snaž se ho následovat i v tom. Když *na tobě ukázal svou shovívavost*, ačkoliv sám mezi ně patříš na prvním místě, *staň se příkladem pro ty, kteří v něho teprve uvěří, aby tak dosáhli věčného života*.

Bože, stvoř mi čisté srdce, obnov ve mně ducha vytrvalosti. Otevři mé rty, a má ústa zvěstují tvou chválu. ⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 9,29;

⁽²⁾ srov. resp. žalm 51

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 32,7-11.13-14

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země.“ Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šije. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.“ A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2. čtení - 1 Tim 1,12-17

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli dříve jsem byl rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomijejícímu, neviditelnému, jedinému, buď čest a sláva na věčné věky. Amen.

Evangelium - Lk 15,1-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podoběství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadvadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.‘ Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad

Pokračování na str. 5

ZEMĚ SE POHYBOVALA VE VLNÁCH

Očitě svědectví P. Thomase
Huckenmanna o zemětřesení v Peru

Německý misionář poslal organizaci Kirche in Not tuto zprávu:

Svátek Nanebevzetí Panny Marie se zde slaví v neděli následující po svátku, ale v mojí nové farnosti sv. Josefa jsme se modlili nověnu s dvaceti ministranty až do 15. srpna, což je také úmrtní den sv. Tarsicia, jejich patrona.

Odpoledne jsem měl rozhovor s jedním seminaristou, který chce po několika letech studia seminář opustit. Poprvé začal opět myslet na své svěcení. Mluvili jsme o Božím znamení, které by mu mohlo pomoci při jeho rozhodnutí.

Pak mě doprovodil k nemocnici, kterou cestou k nové farnosti a zpět několikrát denně navštěvuji. Aniž jsem to předem věděl, čekal mě tu stoletý pacient. Jen s obtížemi mohl přijmout viatikum. Asi to bylo už pro něho znamením.

Večer se vždy v 18 hodin setmí a já čekám na pobřeží na jedné stanici. Četl jsem si tehdy při světle pouliční lucerny. V 18.30 začala řinčet okna, budova se nakláněla a lampa také. Světlo zhaslo..., nemohl jsem dále číst a chtěl jsem se vydat na hodinovou cestu pěšky do San Vincence, abych zde případně stihl malý autobus. Ale tu už jsem nemohl rovně stát. Země se pohybovala ve vlnách jako na potácející se lodi, jednou silněji, jednou pomaleji, a nikdo nevěděl, zda už to skončí. Mohlo to trvat tak dvě minuty o síle 7,5 nebo 7,9 RichtEROVY škály. Epicentrum bylo 100 km jižně od Canete.

Malý autobus přijel, vzal mě a za 30 minut jsme byli v Canete, kde každý pátý dům z nepálených cihel ležel zcela nebo z části v troskách. Mnozí se snažili spojit se se svými známými pomocí mobilních telefonů, ale ne všem se to podařilo. Takřka všichni tábořili před svými domy. Zval jsem všechny na sváteční mši ke cti Matky Boží do mého kostela, ale přišlo jich jen málo, pět ministrantů s rodiči.

Tak se zpívá v hymnu o svatém Kříži. Popisuje se tu kříž jako svatý strom, který převyšuje všechny stromy světa, protože nese nesrovnatelně vzácné ovoce. Již v časných dobách Církve a po celý středověk byl Kříž zobrazován jako strom života. Na mnoha obrazech je představován jako strom spojený se stromem v ráji.

Podle velmi hluboké staré legendy měl kdysi ráj svůj střed právě na Golgotě, takže kříž stál na stejném místě jako kdysi strom života. Podle této legendy Kristus, druhý Adam, zemřel na hrobu prvního Adama, který zhřešil. Kříž jako strom života byl postaven na stejném místě jako kdysi první strom. Adamovou vinou strom uschl, Kristovou obětí se zazelenal a přinesl bohaté ovoce.

Strom života uprostřed ráje, obklopený čtyřnásobným proudem vody (Gn 2,9n), byl již pro Ezechiela obrazem mesiánské spásy (Ez 47,12). Podle Př 3,18 je samotná Boží moudrost stromem života, po kterém člověk sahá. Zjevení sv. Jana nám popisuje konečné naplnění spásy podobným obrazem: *Kdo zvítězí, tomu dám jíst ze stromu života* (2,7). A dále čteme: *Ukázal mi řeku živé vody, jasnou jako křišťál, vytékající zpod trůnu Beránkova. Uprostřed náměstí po obou stranách řeky roste strom života a nese plody dvanáctkrát, měsíc co měsíc dává plody a listy z toho stromu slouží národům jako lék* (22,1-2).

Strom života na začátku a na konci - to je symbol našeho původu z Boží spásy a našeho cíle v naplněném životě u něho.

Tato cesta však není přímočará, protože na počátku náš darovaný život byl přetřást našimi vzpourou, kterou jsme odmítli přijmout ho jako dar z Boží ruky. Člověk sám chtěl být nejvyšším pánem, který si sám bere, co chce, a nikomu neděkuje. Proto ztratil tento první strom života a nikdo z nás nemůže říct, že s touto vinou nemá nic společného. Bůh nám však v této poušti našeho hříšného bytí daroval nový strom života v Kříži svého Syna.

On sahá z Golgoty až k nebi a objímá celý vesmír a z jeho úpatí vytékají čtyři rajske řeky křestního tajemství, kterým potomci Adamovi získávají znovu právo na věčně zelený strom života. *Blaze těm, kteří si vypírají svá roucha (v krvi Beránkově), budou mít právo na strom života*, říká Zjevení (22,14).

Z tohoto stromu Kříže získáváme nejen očistění, zde můžeme trhat vzácné ovoce, které dává věčný život. Řezenský malíř Berthold Furtmeyer zobrazil v Salcburském misálu (1478-1489) scénu, která představuje

Strom života Povýšení svatého Kříže

*Svatý Kříži, strome věrný,
žádný se ti nevyrovná...*

Berthold Furtmeyer: Pokrm smrti a pokrm nesmrtnosti, Salcburský misál

jen jediný strom, který má na jedné straně lebku a na druhé straně ukřižovaného Krista. Na straně smrti stojí Eva a bere si z plodů, které jí nabízí Had. Na straně Ukřižovaného stojí Maria - Církev a láme hostie, které vyrůstají na stromě, aby se jimi mohli sytit hladovějící lidé. Pokrm smrti - pokrm nesmrtnosti: tím, že Kristus sám na sebe vzal na tomto stromě smrt, změnil ho v nový strom nepomíjejícího života.

Kde stojíme pod tímto stromem - na straně smrti, nebo života? Kým se dáváme sytit v hladu svého života? „Varujte se špatných výrůstků, které přinášejí smrtící plody. Kdo je ochutná, najde smrt. Protože ty nejsou štěpem Otce. Kdyby jimi byly, byly by to ratolesti na kmenu Kříže a přinášely by nepomíjející plody.“

„Skrze Kříž volá vás všechny ve svém utrpení jako své údy k sobě,“ říká sv. Ignác Antiošský. Kdo má Ducha Ježíše Krista, ten má vytríbený cit pro to, co pochází od Krista a co naopak z bočních větví, a on sám je naštěpován na větev života Kříže a jeho vzácné plody v něm rostou k životu a k nasycení těch, kteří hladovějí.

Podle A. Rosenberger: Christliche Bildmeditation, Mnichov 1975

Z-sks-36/2006 přeložil -lš-

Liturgie volí pro tuto památku Bolesti Panny Marie čtení z listu Židům, které hovoří jen o Kristu. Chce tím vyjádřit: Mariino utrpení patří v nejužším slova smyslu k utrpení Ježíše Krista, je jeho součástí. Jen proto má pro nás tak velký význam a proto si je Církev připomíná.

I pro nás platí: Jen ta utrpení našeho života, která mají vztah k utrpení Ježíše Krista a přivádějí nás k hlubšímu společenství s ním, mají také pozitivní význam pro nás a pro Církev.

Protože Maria trpí spolu s Kristem, proto to, co je řečeno o utrpení Pána, můžeme vztahovat i na sebe:

1. I Mariino utrpení je **utrpením v plném lidském smyslu**, s temnotou a ponížením, které nás tak často zachvacují. Když ani pro Krista nebylo utrpení lehčí proto, že byl Boží Syn, nýbrž byl do něho ponořen v *hlasitém volání a se slzami*, jak by mohla projít touto nejvyšší nouzí života bez velkého soužení? Její víra ji neušetrila toho, že se musela potýkat a zápasit s temnotou. Ale tato víra ji umožnila, aby nejen zůstala věrná, ale aby šla spolu se Synem, i když už neviděla jinou možnost, než že stojí pod křížem.

Je omyl se domnívat, že vírou a vztahem ke Kristu se utrpení hned stává lehčím. Trpět s Kristem neznamená hned prožívat útěchu a míra víry se nedá měřit podle toho, jak lehce neseme utrpení. Proto je chybné tvrdit: „Kdybych měl správnou víru, nebyl bych tak sklíčený!“ Víra nám utrpení neodnímá okamžitě, ani vnitřní utrpení. Ale působí, že zůstáváme Pánu věrní.

2. List Židům nám dále ukazuje, že utrpení s Kristem obsahuje v sobě **proces učení**. Má své stupně, po kterých je třeba postupovat z jednoho na druhý. Je to cesta, za kterou věřící, i když postupuje jen pomalu, se nemusí stydět, protože se stává podobným Božím Synu, který se také *utrpením učil poslušnosti*.

V Mariině životě je tato cesta učení, tento růst ve škole utrpení, patrný a je zřejmé, že tato „námaha srdce“ (Redempt. Mater 17) ji stála mnoho bolestí, když stoupala z jednoho stupně na druhý a nevzdávala se, i když tomu nerozuměla.

Bůh nám dopřává čas, abychom se naučili utrpení a byli přitom stále poslušnější. Neočekává od nás, že budeme od začátku všechno umět. Můžeme jít na začátku krů-

Mater Dolorosa

ček za krůčkem a přitom klopytat. Má s námi trpělivost, a i když zůstaneme jako žáci, kteří se stále učí, a to i ve své smrti, máme přitom u sebe dobrou společnost: Pána a jeho Matku.

3. Kdo trpí ve společenství s utrpením Ježíše Krista, o tom také platí, že je **obracen k Bohu**. Neodvrací se od něho, aby hledal útěchu jinde.

4. Proto si může být jist, že **bude vyslyšen** tak jako Kristus *pro svou úctu k Bohu*, takže i když nebude ušetřen, dosáhne Boží slávy.

Také „sedm bolestí“ Panny Marie, tedy život naplněný bolestí až po okraj, a od té doby každé lidské utrpení, které snášíme spolu s Pánem, ústí do slávy zmrtvýchvstání.

5. A tak jako Kristus se stal **původcem naší spásy**, jako ve věrnosti snášené Mariino utrpení se stalo v Církvi plodné, tak se každé utrpení snášené ve spojení s Pánem mění v pramen požehnání pro mnohé.

Církev formuluje tuto myšlenku velmi dobře v závěrečné modlitbě mše svaté, když říká: „Pane, náš Bože..., dej nám, abychom při myšlence na bolesti blahoslavené Panny Marie byli připraveni snášet trápení svého života, a tak doplňovat, co chybí do plnosti utrpení Krista a jeho těla, kterým je Církev.“

Pohled na Bolestnou Pannu Marii nám může pomáhat, abychom hlouběji pochopili smysl svého utrpení a jeho cíl a mohli jít s větší důvěrou a věrností po své cestě s Kristem.

Z -sks- 36/2006 přeložil -lš-

devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.‘ Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.“

Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mne připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýtil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘

Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!‘ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená.

On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořádkem se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘“

Jan Pavel II. píše v encyklice *Ecclesia de Eucharistia*:

Maria nás může k této svátosti vést, protože k ní má hluboký vztah. Na první pohled evangelium o tomto tématu mlčí. Ve vyprávění o ustanovení večer na Zelený čtvrtek se o Marii nemluví. Naopak se ví, že byla přítomna mezi apoštolů, „kteří jednomyslně setrvali na modlitbách“ [Sk 1,1] v první komunitě shromážděné po nanebevstoupení v očekávání Letnic. Tato její přítomnost nemohla jistě chybět při slavení Eucharistie mezi věřícími první křesťanské generace, vytrvalými „v lámání chleba“ [Sk 2,42] (53).

Co musela Maria vnímat, když slyšela z úst Petra, Jana, Jakuba a dalších: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává (Lk 22,19)? Toto tělo, vydané jako oběť a nyní ve svátostných znameních znovu přítomné, bylo totéž tělo, které nosila ve svém lůně!*

Jeden profesor teologie vypráví, jak se ho jednou zeptal student, zda Maria přistupovala ke svatému přijímání: „Ta otázka byla tehdy myšlena spíše jako chyták pro profesora dogmatiky. Jak však student užasl, když profesor z přesvědčení prohlásil, že Maria měla svaté přijímání nejen po devět měsíců po početí Božího Syna v lůně, nýbrž zcela jistě po jeho nanebevstoupení snad každý den přijímala svaté přijímání pod způsobem proměněného chleba.“

Ale její účast na eucharistické hostině může být odvozena i nepřímě z jejího vnitřního chování. V celém svém životě je Maria ženou poznamenanou Eucharistií. Církev, která se dívá na Marii jako na pravzor, je povolána, aby ji napodobovala i v tomto jejím vztahu ke svatému tajemství. Tak říká služebník Boží Jan Pavel II.: *Když opakujeme Kristovo gesto při poslední večeři, abychom splnili jeho příkaz: „To činite na mou památku“, přijímáme také zároveň Mariinu výzvu uposlechnout ho bez váhání: „Cokoliv vám řekne, učinite“ (Jan 2,5). Svou ma-*

teřskou starostlivostí, prokázanou na svatbě v Káně Galilejské, jako by nám říkala: „Neváhejte a důvěřujte slovu mého Syna: On byl s to proměnit vodu ve víno, a je také stejně schopn učinit z chleba a vína své tělo a krev, a odevzdat

Setkání Panny Marie s Alžbětou

tak v tomto tajemství věřícím živou památku na svou Paschu a stát se »chlebem života« (Ecclesia de Eucharistia 54).

Existuje hluboká souvislost mezi Eucharistií a vtělením. Sv. Augustin říká, že ve vtělení *přijala Maria Slovo dříve ve svém srdci než ve svém těle. Ba co víc, k če-*

mu by jí bylo, kdyby přijala Krista ve svém těle, kdyby ho současně nenosila ve svém srdci, plném lásky? Také křesťan má přijímat Krista ve svém srdci dříve, než ho přijme a nese ve svém těle, to znamená konkrétně na něho myslet, obrátit k němu svůj zrak, zachovávat jeho příkázání, žít podle evangelia, varovat se hříchu atd.

V jistém smyslu vykonávala Maria svou eucharistickou víru ještě před ustanovením Eucharistie, a to na základě skutečnosti, že sama nabídla své panenské lůno pro vtělení Božího Slova. Maria přijala při zvěstování Božího Syna i ve fyzické pravdě Těla a Krve, a tak předjímala to, co se určitou měrou děje při svátostném způsobu u každého věřícího, který pod způsobem chleba a vína přijímá Pánovo Tělo a Krev.

Existuje tedy hluboká analogie mezi **fiat – ať se mi stane**, které Maria odpověděla na andělovo slovo, a mezi **Amen**, které vyslovuje věřící, když přijímá Tělo Páně.

V souvislosti s vírou Panny Marie požaduje se i od nás v eucharistickém tajemství víra, že tentýž Ježíš, Syn Boží a Syn Marie, se zcela zpřítomňuje se svým božským i lidským bytím pod způsobem chleba a vína.

SVĚTOVÝ KONGRES PRO ŽIVOT V KRAKOVĚ

Ve dnech 11.–14. října koná se v Krakově ve svatyni Božího milosrdenství II. světový modlitební kongres na ochranu života. Zúčastní se ho kardinál Diwisz a Laura Panutti, dcera sv. Gianni Beretty Mollové. První takový kongres se konal v roce 2006 ve Fatimě. Účastnilo se ho 300 ochránců života ze 40 zemí. Na kongresu vystoupí řada významných osobností.

KONVERTITOVÍ HEGAZYMU HROZÍ SMRT

Mohammed Ahmed Hegazy je pětadvacetiletý turecký novinař, který před čtyřmi lety konvertoval ke koptskému křesťanství a na začátku letošního srpna požádal o změnu v občanském průkazu, kde se uvádí náboženská příslušnost. Šejk univerzity Al-Azár, Jusef al-Badri, požadoval v TV pro Hegazyho trest smrti; totéž žádá děkanka vysoké školy pro ženy této univerzity Suád Sáleh. Oprávněnost trestu smrti pro konvertity obhajuje i ministr pro náboženské záležitosti Mahmúd Hamdí Zakzuk. Totéž tvrdí i dva právní experti univerzity Al-Azár.

V tajemství vtělení předjímala Maria eucharistickou víru Církve. Při návštěvě Marie u Alžběty nese vtělené Slovo ve svém lůně a stává se v určitém smyslu „svátostánkem“ – **prvním svátostánkem v dějinách**, ve kterém Boží Syn, pro lidský zrak dosud neviditelný, se nabízí ke klanění Alžbětě a jeho světlo vyzařuje z Mariina zraku i hlasu. Papež Benedikt XVI. řekl ve svém kázání na Boží Tělo 2005, že chuze Panny Marie k její příbuzné Alžbětě byla „svým způsobem první eucharistické procesí v dějinách Církve“.

Existuje úchvatné umělecké ztvárnění tohoto setkání. Maria a Alžběta stojí proti sobě. V jejich mateřských lůnech sedí viditelně Ježíš a Jan (Kremsmünster 1460, olej na dřevě).

Od velkého anglického konvertity kardinála Johna Henryho Newmana pochází výrok: „Cor ad cor loquitur“ – Srdce mluví k srdci. Tehdy, když Maria nosila ve svém neposkrvněném Srdci vtěleného Božího Syna, byla to doslova pravda: Cor ad cor, srdce k srdci, Srdce Ježíšovo k mateřskému Srdci Mariinu, obě nejušlechtlejší, nejčistší, nejsvětější Srdce v jediném obdivuhodném souzvuku myšlenek, citů a hnutí. Ale to, co tehdy Maria prožívala, opakuje se vlastně při každém svatém přijímání. Tak to slíbil Ježíš ve své veliké eucharistické řeči: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm (Jan 6,56).*

On ve mně a já v něm, cor ad cor – srdce k srdci.

A pokud jde o srdce – v biologickém, ale ještě více v duchovním smyslu – pak naše srdce se musí uzdravit, když spočívá na Srdci Ježíšově díky častému, důstojnému a milost přinášejícímu svatému přijímání.

Musíme však přijímat ve stejném smýšlení jako Maria a dát se vést k Pánovu stolu její rukou.

Z -sks- 30-32/2007 přeložil -lš-

Abychom „problému“ existence ďábla lépe porozuměli, vyplatí se podívat na to, co o něm říká vyvolený učedník Páně, apoštol Jan. Všimneme si této otázky v jeho evangeliu, listech a Apokalypse.

Pro Janovo evangelium je příznačné, že jeho teologie je v podstatě christologičtí: Slovo se stalo tělem a potkává se na této zemi se silami zla. Jan dává tomuto Zlu ve svých spisech čtyři jména: „ďábel“, „Zlý“, „Kníže tohoto světa“ a „Satan“.

Třetí titul ukazuje, že svět, místo, kde Satan působí, je prakticky prostoupen jeho mocí.

Začneme však u Janova evangelia: V osmé kapitole nacházíme ve verši 44 výpověď, která se pak vrací v listech: *on byl vrah od počátku* (srov. 1 Jan 3,8). Tento verš poukazuje na knihu Genesis a odvolává se na hřích, ke kterému došlo v ráji, a na vraždu, kterou spáchal Kain. Podle Jana byl Kain „něčím“, „někým“ k tomuto činu dohnán, tak jako Adam a Eva byli svedeni „Hadem“. Ve Starém zákoně stojí: *Z ďáblůvých závistí přišla na svět smrt* (Mdr 2,24). Toto vysvětlení podává i Jan (1 Jan 3,12).

Když pak Jan vypráví o Ježíšově životě, ukazuje opakovaně, že jeho podstatným protihráčem je *kníže tohoto světa*. K tomu máme tři působivá místa v jeho textu. Jan píše ve svém evangeliu (Jan 12,30n) ve zprávě o konci veřejného Ježíšova působení: *Přichází vládce tohoto světa. Proti mně však nezmůže nic*. Jeho moc bude mít krátké trvání. Jen po dobu utrpení. Pak bude poražen. Tak povzbuzuje Ježíš své přátele při Poslední večeři: *Ale nebojte se, já jsem přemohl svět!* (Jan 16,30). Kníže tohoto světa bude ze svého panování vyhnán. Zmrtvýchvstáním bude moc ďábla poražena.

Nejpřiléhavější konstatování čtvrtého evangelia o moci Zlého nacházíme ve verších 43 a 44 v osmé kapitole. Při

„Kníže tohoto světa“ u sv. Jana

Téma existence ďábla má velký význam pro současnost. Nicméně i v katolické církvi je v současnosti mnoho těch, kteří nevěří v existenci ďábla, jak často zdůrazňuje P. Gabriel Amort. Dokonce i exegeté označují existenci ďábla za „překonaný problém“. Již v roce 1986 uveřejnil německý exegeta knihu s výmluvným titulem „Rozloučení s ďáblem“.

velkém sporu s farizeji v jeruzalémském chrámě Ježíš říká: *Proč nerozumíte mé řeči? Proto, že nemůžete slyšet mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co váš otec žádá. On byl vrah od počátku a nedrží se pravdy, protože pravda v něm není. Když mluví lež, mluví z toho, co je mu vlastní, protože je lhář a otec lži*. Protože se zcela uzavřel před pravdou, není paprsku světla, který by k němu mohl proniknout. Tak se podle Danteho (Peklo 34,28–29) nachází v rozporu s panujícími představami nikoliv v plamenech, ale v ledu. Protože takový stav neodpovídá teplu, ale v mrazivém chladu bytosti zcela v sobě uzavřené. Je uvězněn v ledu a nemá žádný vztah k vnějšímu světu, ke skutečnosti, k Bohu.

Pravda je pro Jana historický fakt, událost zjevení. V protikladu k ďáblu, který mluví jen to, co pochází z něho, Kristus nemlu-

vi sám ze sebe. Přináší na svět pravdu, která je plánem někoho jiného, pochází totiž od Otce. A on odhaluje toto poslání zjevením sebe samého ve svém jednorozrozeném Synu, který zjevuje plán svého Otce. Ďábel však je zcela uzavřen v sobě. On je dokonalá temnota. Jan ho označuje za „otce hříchu“.

Osobnost, která ďábla fyzicky představuje, je Jidáš. Když se Ježíš zmiňuje o svém zrádci (Jan 6,70), říká: *Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel*.

Toho, kdo se staví proti Ježíši, ať už jsou to jeho soukmenovci, kteří ho neuznávají, nebo Jidáš, který ho zrazuje, Janovo evangelium „demonizuje“ (Jan 13,1–3). Jidáš je „vtělený ďábel“, který přišel na svět, aby se postavil proti Božímu Synu.

Jak Ježíš oznamuje při Poslední večeři, přišel od Otce a vrací se k Otcovi. A právě v tom-

to pohybu zasahuje ďábel: Jidáš. *Když přijal Jidáš skývu chleba, ihned vyšel ven. Byla noc* (Jan 13,30). Jak to komentuje sv. Augustin, Jidáš sám je temnota, noc, ďábel.

Předjme nyní k listům sv. Jana. V prvním listě, který je delší, říká Jan, že k Církvi (srov. 1 Jan 3,10) patří synové Boží a synové Satana. Zástupci Satana jsou však „antikristi“. Jan použil tento výraz vůbec jako první (1 Jan 4,3). Hlavní hřích těchto antikristů spočívá v nenávisti vůči Ježíši. Popírat Ježíše je ďábelské. *Vy jste již přemohli Zlého, připomíná Jan těm, kteří v Krista uvěřili* (1 Jan 2,14). *A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra* (1 Jan 5,4).

Konečně otázka ďábla se vrací v Apokalypse. Ve dvou ze sedmi obcí, o kterých se Apokalypsa zmiňuje, je ďábel přítomen: totiž v obci Smyrna, kde stojí ďáblova synagoga (Zj 2,9), a v obci Pergamon, kde stojí Satanův trůn (Zj 2,13). Ďábel rozpoutává na celém světě boj, pronásleduje ženu, která představuje Církev, ale také Marii, Ježíšovu Matku (Zj 12,1–7). Je však poražen. Nakonec je *stary had – který je ďábel neboli Satan – svržen do propasti* (Zj 20,2n). Tím je uzavřen čas a dosaženo konečného vítězství Krista a jeho Církve. Nyní se zjevuje Syn a nevěsta Beránkova v nebeském Jeruzalémě, který sestupuje z nebe. Tím začíná nové nebe a nová země.

Ďábel, kníže tohoto světa, definitivně ztratil svou moc. Musí se sklonit před Beránkem, *neboť On je Pán pánů a Král králů* (Zj 17,4). On je pravý Pán tohoto světa, skrze něho byl svět stvořen.

Z 30giorni 2/1996 přeložil -lš-

SBĚRATEL AUT SI KOUPILO KOSTEL

Katolický kostel ve Violet Town v Austrálii byl postaven v roce 1872. V roce 1900 byl pomocí koňských spřežení během pěti dnů přemístěn do Rothesay. Katoličtí věřící z Rothesay, Swanpoolu a Tatongu ho navštěvovali po dobu 103 let. Počet návštěvníků však rok od roku klesal, až se bohoslužby redukovaly na čtyři během celého roku. V roce 2003 byl kostel uzavřen.

Katolík policista Kewin Smith, který je vášnivým sběratelem výrobků australské automobilky Holden, usoudil, že tento uzavřený kostel je pro něho stejně důležitý jako 80 aut jeho sbírky. Koupil tedy kostel se vši jeho výzdobou a výbavou. Kostel byl opět přestěhován do vzdálenosti 13 km na jeho farmu. V kostele instaloval výstavu svých aut.

ODCHODY Z ŘAD AMNESTY INTERNATIONAL

Katolický biskup Michael Evans oznámil, že s politováním musí opustit AI, kterou podporoval 31 let. Činí tak proto, že se AI rozhodla podporovat potraty. Protesty proti postoji AI přicházejí i z Austrálie. Ředitel školy sv. Aloise v Sydney oznámil, že jeho škola musí své styky s AI přerušit. Kardinál Martino, prezident papežské komise Iustitia et Pax, vyzval katolíky, aby AI dále finančně nepodporovali. Distancuje se také mezinárodní společnost pro lidská práva ve Frankfurtu.

Takový rozhovor je jistě příliš náročný pro tuto ubohou sestru, myslím si cestou na letiště. Víم totiž, že má za sebou náročný pobyt v Rumunsku. Tisíce lidí tam od ní chtěly slyšet o plánech Matky Boží a o zjeveních v Medjugorje. Ale sestra Emmanuela nemá nic proti rozhovoru, a tak jsem ji unesla do bytu své dcery Nicole, kde mi velice temperamentně a živě vypráví o svém životě a o své cestě k Bohu a k Matce Boží.

Především, není to nijak přímá cesta, ale je plná milosti. Již její otec takové milosti zažil. Tři roky byl vězněn v koncentračním táboře Hinzerta, byl jedním z mála, kdo zázračným způsobem za přispění Matky Boží dvakrát unikl popravě. Malé Emmanuele, která se narodila v roce 1947 v Neuilly u Paříže, vyprávěl často o Matce Boží a o svatých.

V 15 letech, i když ještě věřila v Boha, byla Emmanuela Maillardová v penzionátu zasvěcena do spiritismu. Celé hodiny nechávaly studentky pohybovat stolky, vyvolávaly duchy zemřelých a kladly jim otázky. Že tito duchové vzorně odpovídali, bylo pro dívky zábavné a napínivé.

Po skončení střední školy studuje Emmanuela v Paříži dějiny umění, filozofii a trochu teologii. To jí však nebrání dále se věnovat spiritismu. Má přátele, kteří věští pomocí různých prostředků, astrologie, s kartami apod.

Brzy si zvykne, že když jde o nějaké rozhodnutí, třeba jen o volbu místa dovolené, jde hledat radu u těchto přátel. S humorem sobě vlastním sestra Emmanuela dodává: „Jako »dobrá« katolička jsem samozřejmě nečetla v Bibli ta místa, která se takových praktik týkají (např. Dt 18,10–15: Neboť Hospodinův hněv na každého, kdo takové věci koná...)“

Jenže nevědomost mě nechrání před škodami,“ zdůrazňuje. „Když jíme něco horkého,

je to horké, ať to víme, nebo ne. A když vzýváme Satana, i když je to pro zábavu a nevěříme v jeho existenci, nedá se dlouho prosit. Věštění je oblíbený průlom ďábla, který se ovšem nedá poznat ve své pravé totožnosti. A kdo si

Sestra Emmanuela

myslí, že se při spiritismu a podobných praktikách stýká s dobrými duchy zemřelých, velice se mýlí a nebezpečně si zahrává. Žádný dobrý duch by nikdy takovým způsobem nevešel do styku s živými, protože by se protivil Božímu Duchu.“

To všechno tehdy sestra Emmanuela nevěděla, ale postupem doby se důsledky spiritismu projevily ve formě velice nepříjemných tělesných syndromů, třeba

jako zatěžující nespavost. Nepomohly ani uspávací prostředky.

Po skončení studia začíná cestovat. „Jako mnoho mladých jsem nevěděla, k čemu jsem na světě. Neměla jsem k ničemu chuť kromě spiritismu.“ Tak se rozhodla odejet do Indie, aby poznala jinou společenskou formu než osm hodin v kanceláři.

Tam se jí tak zalíbí, že se rozhodne importovat do Francie indické zboží a udržovat co nejčastěji kontakt s Indií. Dříve než indický ministr obchodu k tomu dá potřebné povolení, zajde s ní k jednomu astrologovi. Ten má zjistit, co tomu říká jí její hvězdy.

Astrolog jí řekne, že má o ní jednu celou knihu. Donese starou roztrhanou knihu a předčítá jí příběhy z jejího života. Všechno dopodrobna souhlasí! Vypravuje jí dokonce o jedné dětské nemoci, na kterou si sama nevzpomíná, ale později jí to matka potvrdí. Nejen její minulost není pro něho tajemstvím, ale předpovídá jí také budoucnost. Všechno stojí ve hvězdách. Jen od nich závisí její život.

To, co jí zjeví o její budoucnosti, nesetkává se s jejím nadšením. Muž je stále tajemnější. Nakonec toho má dost. „Dnes bych řekla, že v jeho očích byla jen nenávist. Jsem přesvěd-

čena, že jsem se při tom setkání dívala do očí satanovi.“ Tehdy to nevěděla.

Od tohoto setkání je psychicky rozvrácená. Je hluboce zmatená. Kde přitom všem zůstal Bůh, který řídí její život jako otec a dobrý pastýř? Bylo všechno, čemu dosud věřila, zcela nezodpovědné? Je tedy pravda nikoliv u Boha, ale v chladných hvězdách? A tak ztratila nebeského Otce. Přepadají ji úzkosti a krize zoufalství, hluboké deprese, ztratí chuť k jídlu.

Jednoho dne řekne Bohu (zbytek naděje zde ještě musel zůstat): „Tento den nepřežiji. Je definitivně konec. V pět hodin odpoledne už tu nebudu.“ Plánuje svou sebevraždu. Ale tento den musí ještě proběhnout. Jde na adresu, kterou jí dala sestra při přednášce. Je to skupina veselých lidí, kteří žijí jako apoštolové, konají také podobné zázraky.

Je tomu skutečně tak, jak jí to sestra popsala, konstatuje Emmanuela. Ale pro ni už je to pozdě, myslí si. Její nitro je zcela zpustošeno. Náhle během modlitby jedna z žen prohlásí: „Mezi námi je někdo, na koho přichází smrt. Je to někdo, kdo stojí v temnotách.“ Pak říká podrobnosti. Emmanuela se v tom dokonale pozná. Žena prohlásí, že Ježíš může této osobě pomoci. Emmanuela jde k ní a vylíje před ní všechn svůj kal. Následuje modlitba osvobození, která nazývá jménem ďáblů, kteří mají vyjít z jejího těla. A náhle z ní padá všechno rušivé, zatěžující, každé duševní pronásledování od ní zázračně odchází. Je to nepochopitelné, ale je tomu tak.

Živě, bez obalu a s nekonečnou vděčností líčí tento zázrak vykoupení: „Tehdy jsem zažila Krista jako zachránce. Cítila jsem, že Ježíš mě uzdravu-

Místo sebevraždy zmrtvýchvstání

Sestra Emmanuela o své cestě od spiritismu do náručí Matky Boží

„ZÁZRAČNÁ SOCHA“ V PERU

Při tragickém zemětřesení v Peru zahynulo podle dosavadních zpráv více než 500 lidí. Zvláště těžce bylo postiženo město Pisco. Zde se zřítíl kostel, ve kterém se právě konaly pohřební obřady. V troskách zahynulo 100 lidí. K velkému úžasu záchranářů však zůstala socha Ježíše Krista v životní velikosti stát neporušená na svém místě. Také jiné sochy světců byly neporušeny. Lidé je vynesli na náměstí a zde je uctivali. „Pán je s námi přítomen spolu se svatými. Je to zázrak, že sochy nebyly zničeny,“ řekla Amalika Ugaz de Aria. Za nemalý zázrak pokládají lidé také skutečnost, že z trosek byl vyproštěn po sedmi hodinách zdravý chlapec, který mohl vdechnout jen prach a smrt. Když ho umyli, začal kýchat a plakat.

Svatý stolec věnoval postiženým 200 000 \$.

Obrácený jasnovidce

Předpověděl vraždu Martina Luthera Kinga

Žije ve Francii u bran Paříže. Již ve škole mu říkali čaroděj, věděl, co měli spolužáci k večeri nebo jaké city je ovládají. Opravdu známým se stal, když předpověděl smrt Martina Luthera Kinga. Tak se stal jedním z nejznámějších jasnovidců Francie - Michel Berrette.

„Velice brzy jsem byl zapleten do této mašinerie. Začal jsem využívat své nadání, abych vydělal peníze. »Michel jasnovidce« ... fungovalo to.“

Veselý darebák využíval svůj talent, aby obohatil program nočních klubů. Stal se vyhledávanou atrakcí. „Když jsem se soustředil, podařilo se mi přemístit se na jiné místo. Kdo o tom pochyboval, toho jsem provokoval tím, že jsem mu vyprávěl anekdoty z jeho života nebo detaily z jeho činnosti.“

Úspěch však měl také svou stinnou stránku. Lidé se ho báli. Pro mnohé byl jasnovidce nežádoucí. V jeho bytě se děly pozoruhodné a nevysvětlitelné jevy. Sousedé se ho báli a vyhazovali ho. Opojení ze slávy na veřejnosti ho nechávalo chladným. „Stal jsem se velice plachý, záblesky, které jsem neustále ve svém vnitřním vědomí vnímal, jimiž jsem byl vždy a všude zaplaven, mě nervově a psychicky zcela vyčerpávaly.“

R. 1968 si otevřel jasnovidce studio. „Bylo to na návrh jednoho kněze,“ svěřuje mi poněkud ostýchavě a rozpačitě. „Myslel si ve své naivitě, že bych tím mohl konat dobro...“

„Dnes s odstupem jsem přesevědčen o opaku. Aniž bych to věděl, stal jsem se jako všichni jasnovidci nástrojem zla, satanovým prorokem. Oznamoval jsem věci, které jsem nikdy nemohl znát. Zažil jsem původce zmatků. Nedovoleně využívá vedení tak, jako když se pirátské rádio napojí na frekvenci oficiálního vysílače. Jasnovidectví mě přivedlo do izolace. Cítil jsem se bezpečný před světem, jako pán událostí. Ve skutečnosti mi všechno uniklo. Moje manželství ztroskotalo. Nepodařilo se mi vykonávat řádné zaměstnání. Vnitřně jsem trpěl záluďným zoufalstvím.“

Chvilce mlčení. A pak náhle: „Byl jsem tak zoufalý, že jsem se pokusil o sebevraždu.“

V roce 1978 je Michel zoufalý. Život se mu vymkl kontrole. Je zkrachovaný umělec... Jede do Paříže, aby tam zařídil jednu záležitost, a tam prostřednictvím jedné přítelkyně pozná Marii Magdalénu. Tato mladá žena je plná vnitřního ohně, který ho fascinuje. Dostane se do modlitebního společenství. Uprostřed temnot pocítí stopu naděje. Jednou uslyší kněze mluvit o nebezpečích jasnovidectví.

Po dlouhé cestě pod dobrým vedením se nakonec rozhodne a v Royat v blízkosti Clermont-Ferrand, kde léčí své slabé zdraví, poklekne a nabízí Bohu svou obtížnou moc...

Boží odpověď přišla okamžitě: všechno je pryč. Vnitřní záblesky náhle zmizely. „Prožil jsem nesmírné ulehčení.“

Jeho cesta tím však zdaleka není u konce. Jeho okolí nepoznalo tuto radikální proměnu, neví, že skoncoval s jasnovidectvím a nechápe jeho postoj obráceného člověka. Jedni se domnívali, že přehání svou víru, a druzí měli k němu nedůvěru.

Dnes jsou Michel a Marie Magdaléna v modlitební skupině duchovní obnovy. Bývalý jasnovidce podává jasné a zřetelné svědectví, že je nebezpečné svěřit svůj osud druhému, že člověk je svobodný, že jeho osud je v Božích rukou...

„Jasnovidce je jako nezkušený horský vůdce. Bere své zákazníky na cestu na vrchol, kterého nikdy nemůže dosáhnout. Neříká si vědomí rizika tohoto výstupu. Kněz je naopak dobrý pastýř. Vede své ovce na tu nejlepší pastvu.“

Famille Chrétienne 28. 1. 1999

je. Je nemožné to popsat. Ještě tentýž den jsem se mu zcela odevzdala.“

Modlitba osvobození se konala přesně v pět hodin. Na setkání se smrti přišel Ježíš. Mohl to astrolog předvídat? Sotva!

Tímto svědectvím by sestra Emmanuela chtěla mladé uchránit především před tím, aby se nezapletli do esoteriky. Později zjistila, že esoterické praktiky zničily celé rodiny sebevraždami, depresemi, pomínutím smyslů. Ale Ježíš může lidi od toho beze zbytku osvobodit.

Od té chvíle by chtěla sloužit jen Ježíši. Neví sice jak, ví však, že to nebude život monotónní, ale plný dynamiky. Připojí se v Paříži ke společenství Emmanuel. Je zde apoštolsky činná, ví, že život má jen v Pánu.

Brzy jí dá Bůh poznat svou vůli. Je to milost té, která sotva ještě přežila. Při třicetidenních exerciciích – ponořenou do adorace před Nejsvětější Svatostí – ji volá Pán, aby se stala jeho nevěstou. Odpoví ano a ví, že má vstoupit do charismatického řádu, vést nejdříve kontemplativní život a pak mít co do činění s národem Izrael.

S úsměvem vzpomíná: „Dobře, Pane, jenže já takové společenství neznám.“ Začne tedy nověnu k Duchu Svatému, aby jí takové společenství ukázal. Nověna měla skončit o Letnicích v Lurdech, kam měla putovat na konci týdne.

Jeden přítel kněz jí vypráví o protestantském společenství, které vede Duch Svätý. Emmanuela má námitky. Protestanti? Oni se nemodlí k Matce Boží. „Žádný strach,“ říká kněz, „tí lidé jsou pro to otevření.“

Jde tedy do Cordes a Pán jí potvrdí, že zde má zůstat. Je to Společenství blahoslavenství, které založil bratr Ephraim, protestantský pastor, který pak konvertoval ke katolictví. Je rok 1976.

Od roku 1989 žije sestra Emmanuela v Medjugorje, kde dostala od Matky Boží zvláštní

službu. Zakládá Sdružení dětí Medjugorje, které má za cíl rozšiřovat poselství Gospý. „Kdo se dá do služeb Matky Boží, musí se něčeho ujmout. Já jsem nikdy nepsala knihy a vůbec mě to nebavilo. Ale co jsem v Medjugorje, napsala jsem jich již několik.“ Zdá se, že Matka Boží si ji vyhlédla pro práci se sdělovacími prostředky. Natáčí kazety, videofilmy, které vysílají v USA soukromé televizní stanice. Přednášky o působení Matky Boží tak šíří po celém světě.

Nabývám dojmu, že sestře není žádná námaha pro Matku Boží příliš velká. Je už deset hodin večer, my máme ještě natočit rozhovor pro Radio Maria, a ona mi vypráví obšírně o ústřední roli modlitby: „Je zapotřebí mnoho modlitby, protože bez modlitby nic nejde. To se jen nesmyslně trmácíme. Modlitba musí stát v centru všeho. Matka Boží pro-

Sestra Emmanuela

sí své děti, abychom se modlili a postili na její úmysly a za mír, za to se ona stará o naše problémy a starosti.“

Šťastná a plná radosti mi dále vypravuje: „Jsem ráda, že je tolik práce. Přirozeně, je také mnoho těžkostí, ale celá moje radost je v tom, když vidím, jak mnoho srdcí se otevírá Bohu. Šla bych až na konec světa, jen abych srdcím pomohla otevřít se Bohu.“

*VISION 2000 Sonderausgabe
Esoterik*

Vlastně jsem si na ten pohled již zvykl. Kdykoliv vstoupím do knihkupectví, vyskakují přede mnou nejnovější čarodějnické knihy. Teď jsou k dostání také knihy, s jejichž pomocí je možno určovat víly a trpaslíky podobně jako houby. Proti tomu jsou takřka všechny knihy o astrologii a duchovním uzdravování staré zboží. Zvykl jsem si na ně, ale současně se také ptám, jak k tomu mohlo dojít. Jak je to možné, že v našem křesťanském Západě a v naší osvětlené společnosti mohlo tak silně zapustit své kořeny pohanství. Zdá se, že máme co do činění s opravdovou změnou vzorů a hodnot a s přeložením výhybky do zcela jiných světonázorových základních proudů, do nové epochy, „New Age“ s novým typem spirituality.

Tarotová karta

Především je na pováženu, že i mezi křesťany panuje velký zmatek. Jestliže dříve měli křesťané ještě zapsán „katechismus“ v srdci a tím také měli jasno o své identitě, dnes mnozí ani nevědí, v čem spočívá odlišnost křesťanského postoje. Dým esoteriky a pohanství pronikl hluboko do mnoha křesťanských kruhů. Všude to páchne. Mnozí to pozorují, ale jen málokterí chápou, odkud ten zápach pochází, co ho působí. Obratnost křesťanů proti pohanství je stále slabší.

Svádění se před nikým nezastaví

Esoterika v šedé zóně mezi světlem a tmou

Stojí to již v Písmu svatém: Příjdou doby, kdy lidé nesnou zdravou nauku. Přikloní se k novým bájím, které jim šimrají v uších (srov. 2 Tim 4,3). Čtou to a přikývnu. A myslí na druhé, kteří už dělají kdejaká kouzla. I upřímní křesťané často málo chápou, že se mohou stát cílem svádění a manipulace. Protože tak to stojí už v evangeliu: Kdyby to bylo možné, svedli by falešní proroci i vyvolené.

Existuje svádění. A svůdce se před nikým nezastaví. Umí se skrývat a umí klamat. Když se dnes ptám, kde je svádění v akci, nezajímám se o obchody s esoterikou. Nedělám si starosti s opakujícími se esoterickými mšemi. To mě nechává chladným. Tam nikoho nesvedou. Nezajímám se o nové čarodějnické a druidovské slavnosti. Ani tam se neprovádí svádění.

Když mi dnes nabídnou v knihkupectví spisy zakladatele novosatanismu Aleistera Crowleyho, obscénní, odporné, skutečně ďábelské dílo, pak jsem z toho smutný, ale vím: těmito knihami nikoho nesvedou. Sem přicházejí již svedení.

Zajímám se o šedou zónu. Protože svádění se provádí v měnlivé oblasti mezi světlem a tmou. Tak to napsal jeden španělský kněz již před sto lety: „V hraničním území mezi světlem a temnotou je ďábel nejvíce aktivní a nejvíce vynalézavý v tom, jak zadržet ty, kteří mají dojem, že unikají, a nešetří ni-

čím, aby zadržel ve svých službách co největší počet lidí, kteří by se opravdu museli zděsit jeho ďábelských manipulací, kdyby je ovšem mohli prohlédnout.“

P. Clemens Pilar

Goebels, mistr svádění, jednou řekl: „Tajemství propagandy spočívá v tomto: toho, koho má propaganda zasáhnout, tak zaplavit idejemi propagandy, aby vůbec nepoznal, že je zaplavený.“

Jedna z těch, která si výslovně vytkla za cíl odvést společnost pryč od křesťanství do nové esoterické religiozity, Alice A. Bailey, napsala již před třiceti lety, že „principy“ nové spirituality musí být „formulovány v co nejjednodušším pojetí“, aby veřejnost byla přitahována a ovládána pravidelně, systematicky v pozvolném, desetiletí trvajícím procesu. A přesně to se stalo. Všechny oblasti života byly prosyceny novými myšlenka-

mi. Zdravotnictví, hospodářství, volný čas, výchova... lidé musí být správně opojeni novým světovým názorem tak, aby nemohli pojmout ani podezření a postavit se na odpor.

Dnes vstupuje nové myšlení vybudované na neodmyslitelném základě esoterických nauk, oblečené do nejrůznějších forem do každodenní praxe lidí, včetně praktikujících křesťanů. Jsou v jeho zajetí, aniž by se vůbec zabývali světonázorovými otázkami. Učí se novému pojetí člověka v jeho celistvosti zcela hravě, aniž by se zabývali filozofií. Obraz světa a člověka, který vychází z esoteriky, se pro mnohé stal zcela nepozorovaně pocitem doby.

Vím – a jsem již na to zvyklý – že mnoho křesťanů začne protestovat, kdy řeknu na veřejnosti: otevřenost pro „nový obraz světa“, to je svádění k jiné víře, ke kterému dochází v paramedicině, u kineziologů, u mandaly, v kurzech Tai Chi a podobně.

A přece, kdo ví, jak pracuje propaganda, nemůže to již přehlédnout. Je to – promiňte mi ten výraz – bezmezně naivní myslet si, že všechny tyto věci je možno oddělit od světonázorového pozadí. Malá zdánlivá příjemnost, která je s tím spojena, to už je dárkové balení.

„Ďábel je vysoce inteligentní duch,“ napsal jednou Max Thürkau, „který velmi dobře ví, že nemůže nabízet zlo nezabalené. Čím je něco horší, tím skvostnější je dárkové balení – tím více má na sobě dobrých stránek.“

Co dělat? Rada Písma svatého je jasná. Křesťané nejenže nemají kráčet ve tmě, ale mají se vystříhat i polostínu, protože je psáno: *Žijte jako děti světla* (Ef 5,8).

Vision 2000 Sondernummer
Esoterik

HODNOTOVÁ STUPNICE MLÁDEŽE

V USA byl proveden průzkum hodnotové orientace u 1280 mladých lidí ve věku od 13 do 24 let. 20 % dotázaných pokládá za největší zdroj štěstí a radosti čas strávený v rodině. 73 % vidí své štěstí ve vztahu k rodičům. Na druhém místě uvádějí „čas strávený s přáteli“. Podle jejich názoru sex poskytuje jen krátkodobé potěšení a obecně dělá člověka spíše nešťastným. Na otevřenou otázku, co činí člověka šťastným, takřka nikdo neuvěděl ve své odpovědi peníze.

Uplynuly dva měsíce od onoho dne 7. července 2007, kdy se

oficiálně objevilo dlouho očekávané a naznačované rozhodnutí papeže Benedikta XVI., které vytvořilo základní předpoklady, aby se v katolické církvi mohla v širší míře obnovit ona vznešená a starobylá liturgie, kterou se až do roku 1970 nepřetržitě slavila památka a zpřítomnění oběti Ježíše Krista za spásu celého světa. Svátý otec si zvolil právě 14. září, svátek Povýšení svatého Kříže, jakožto den, kdy jeho historické rozhodnutí vstoupí v platnost. Není to zřejmě náhoda, že byl vybrán právě tento den, neboť obnovení starobylé liturgie opravdu znamená pozdvížení, návrat svatého Kříže na oltář, aby byl viditelným ústředním vztažným bodem mešní oběti.

Dva uplynulé měsíce také dovolily nahlédnout, jaké jsou vůbec vyhlídky na obnovení vzácné tradiční liturgie. Ukazuje se ovšem, že k souběhu obou forem liturgie bude třeba ujit dlouhou cestu. Věřící, který by ihned trval na tom, že se chce účastnit bohoslužeb ve starobylém římském ritu, může se také ocitnout v situaci podobné oblastem, kde věřící mají ke svému knězi stovky kilometrů.

Ozývají se odhady, že možný počet zájemců je velice nízký, až zanedbatelný, ale to je odhad především těch, kteří si znovuoživení starobylého ritu spíše nepřejí. Skutečnost může být také jiná, protože ta nijak nerespektuje naše přání a předpoklady.

U nás bohužel vešly zatím málo ve známost závažné knihy, které napsal kardinál Josef Ratzinger dlouho předtím, než se stal papežem. V nich zdůrazňuje nezbytnost zachovat starou římskou liturgii. Již dříve a nyní znovu v doprovodném dopisu vyslovil velmi pozoruhodné konstatování: „Usus antiquior“ hluboce zakořenil především tam, kde existovalo „hnutí liturgické obnovy“ a dalo lidem lépe proniknout k podstatě svatých obřadů. Zasloužilo se o „niterné poznání

14. září 2007

a důvěrný vztah k němu“. Vidělo svůj úkol a podstatu problému nikoliv v zásadní změně liturgie, ale především ve změně samotných věřících. U nás samozřejmě jsme v době totality měli starost o holé přežití a nikoliv o liturgii, proto nemůžeme papežův krok posuzovat ve světle naší situace. Museli bychom se rozhlédnout trochu více po světě, abychom se přesvědčili, že existují místa, kde se dnes chrámy se starodávnou liturgií plní mnohem více než kostely s novou liturgií u nás. Jak konstatuje Svátý otec, „v některých zemích nemálo věřících přilnulo k předešlým formám liturgie, které byly pro jejich duchovní kulturu tak hluboce inspirativní, a nadále k nim Inou s láskou a citem“ (MP Sum. Pont.). Tento „tradiční“ klérus a věřící tedy nejen že nevymírají, ale jejich počet roste. Zatímco diecézní semináře v nejednom případě zejí prázdnotou, semináře vedené v duchu tradiční liturgie jsou přeplněny. K překonání obávaného „rozdělení“ a „nejednoty“ vede tedy nejspíše tato cesta: postarat se, aby se všem dostalo takové „liturgické osvěty“, aby dokázali ocenit a pochopit, v čem je ona vysoká duchovní cena a hodnota, která přitahuje věřící k starobylé liturgii.

Jestliže dokonce jinověrci a bezvěrci oceňují krok Benedikta XVI., byl by to výraz našeho negativního postoje, kdybychom se domnívali, že nás se nový papežský výnos vzhledem k našim poměrům takřka netýká. Mše sv. Pia V. je tak nedocenitelný poklad, že by bylo neodpuštělnou křivdou nechat

ho bez povšimnutí a bez náležitě pozornosti. Jeho znovuoživení jsme dlužni lidem i Bohu. Nemůžeme přece říct Duchu Svatému, že o jeho vznešené tisícileté dílo nestojíme. Proto je na místě seznamovat se s ním konkrétně tím více, čím více nám zůstalo dosavadním nepříznivým vývojem vzdáleno, zatajeno a nepochopeno.

Překážek není ovšem málo. Kromě přetrvávající averze je to skutečnost, že těch, kteří jsou pro slavení liturgie podle „usus antiquior“ připraveni, je skutečně velice málo, a ne všichni projevují ochotu se k tradiční liturgii vrátit. Ještě méně je těch, kteří mohou věřící do pokladů liturgie zasvěceně uvádět.

Dále schází také znalost latinského jazyka. Těch, kteří si tento jazyk osvojili, máme velmi málo. S výukou latiny to bylo v seminářích špatné ještě dříve, než byla nahrazena v liturgii národními jazyky. Rodnému jazyku se říká mateřština, protože je to jazyk, kterému se člověk učí od své matky. To platí také v církevní oblasti. Celá tisíciletí byla latina „mateřským jazykem církve“, který spojoval všechny její členy napříč časem i prostorem. Poslední koncil byl ovšem první v dějinách, na kterém koncilní otcové nebyli schopni jednat v jednoznačné a posvátné církevní mateřštině. Není snad projevem povinné lásky a úcty k Matce Církvi osvojit si její „mateřský jazyk“?

Nemáme zatím také k dispozici potřebné liturgické knihy. Než se k nám před 45 lety mohly dostat misály z roku 1962, podle kterých se tradiční mše

Matice cyrilometodějská vydá co nejdříve brožuru s výkladem obřadů „tradiční“ mše svaté (podle Římského misálu z r. 1962) pro věřící s latinsko-českými texty (asi 30-40 Kč) a další s návodem k ministrování při této mši (asi 20 Kč). Vydání blíže upřesníme v příštím Světle.

sv. slouží, došlo k reformě a nastoupily misály Novus Ordo přeložené do češtiny. Obtíže (nikoliv nemožnost) mohou nastat také tam, kde chybí vhodný oltář, ať už proto, že původní oltář byl zbourán, anebo v nových stavbách stojí pouze stůl vhodný pro celebrování čelem k lidu.

Jde nyní o to, zda tyto a další obtíže se pro nás stanou důvodem k tomu, že se liturgii v „usus antiquior“ nebude věnovat valná pozornost, anebo budeme právě naopak intenzivně hledat způsob, jak panující obtíže překonat.

Někdo se může domnívat, že to poslouží jednotě, když se postará, aby alespoň v jeho prostředí k znovuzavedení starší formy liturgie raději vůbec nedošlo. Ale právě tímto způsobem prohlubuje nežádoucí rozpor. V podvědomí totiž podporuje negativní postoj k tisícileté tradici Církve i k jiným věřícím, kteří si jí cení. Bylo by velkým omylem podporovat ve věřících vědomí, jako by stará liturgie byla pro ně něco zatěžujícího, od čeho byli už dříve osvobozeni, a jakoby každý věřící měl právo takové bohoslužby vetovat.

Světlým a povzbuzujícím příkladem je velká děkovaná bohoslužba za záchranu Evropy před tureckým vpádem ve vítězná bitvě u Vídně v roce 1683. Tato bohoslužba se konala ve Vídni jako vždy 12. září v obrovské „Wiener Stadthalle“. Letos byl celebrantem této mše svaté apoštolský nuncius arcibiskup Edmond Farhat, původem z Libanonu, a slavil ji ve slavném starobylém ritu Pia V.

Slavit mši svatou novým způsobem je jistě pro celebranta pohodlnější a méně náročné. Nicméně každý katolický kněz si může pokládat za čest, jestliže může slavit mešní oběť také stejným obřadem a stejným způsobem, jakým ji slavili všichni svatí kněží, včetně světců tak vynikajících a vyhledávaných, jako jsou sv. farář Arský, svatý Jan Bosco či svatý kapucín otec Pio.

-/š-

Již téměř čtyři stáletí se papežové v době horkého římského léta uchylují do Castel Gandolfo. Toto klimaticky příjemné místo s krásným výhledem na Lago di Albano leží asi 25 km jižně od Říma. Jako exteritoriální sídlo je více než desetkrát větší než stát města Vatikán. Je zde apoštolský palác se zahradami, Villa Cybo a Villa Barberini.

Tato rezidence se nachází na historické půdě. Castel Gandolfo je již z římské ságy známá Alba Longa, kterou měl založit Ascanius, syn Aeneův. Albu Longu dobyl Tullus Hostilius, třetí římský král (672–640 před Kr.), a rozbořil ji.

Římští císařové Claudius (41–54) a Domicián (81–96) dali na troskách postavit nádherné vily. Zbytky těchto staveb jsou ještě dnes viditelné a zachovala se také tříступňová zahrada z antické doby. Domiciánovi nesloužila vila jen k oddechu. Císař zde přijímal audience, zval sem k zasedání římský senát a pečtil zde některé významné císařské dekrety.

Ale jeho nástupci nesdíleli jeho oblibu a sídlo zpustlo. Ve čtvrtém století vzniklo blízko trosk město Alba Longa; ta se měla stát jednou z nejdůležitějších diecézí v oblasti pod městem Římem. Konstantin Veliký zde dal postavit katedrálu ke cti sv. Jana. První křesťanský vládce daroval církvi pozemek císařské vily.

Ve vrcholném středověku zde Gandulfové z Janova postavili hrad. Pevnost připadla později římskému šlechtickému rodu Savelli, který však musel stále o toto vlastnictví vést spory. Na přelomu 14. a 15. století získali hrad Capizuccové. Pak přecházel z rodu na rod. Teprve papež Pavel V. (1605–1623) se začal zajímat o toto místo jako o letní sídlo a v roce 1611 dal přivést k hradu vodovod.

První papež, který se na Castel Gandolfo zdržoval, byl Urban VIII. (1623–1644). Pobý-

Letní rezidence

val zde často ještě dříve, než se stal papežem, aby se zde zotavil a odpočinul si. Jako kardinál zde vlastnil jeden dům a vinici. V latinské básni, kterou poslal svému bratru a švagrové, je dobrý

popis tohoto letního sídla. V jiné básni Poesiae Toscanae líčí libežnost a věčnou krásu vily v Castel Gandolfo.

Urban VIII. pověřil slavné architekty, především C. Maderna, B. Braccioliho a D. Castellioho, aby hrad přestavěli na vhodnou papežskou rezidenci. Papež se postaral o zpevnění cest na Castel Gandolfo. Jeho nástupce Inocenc X. (1644–1655) však sem

nevkročil ani jednou. Teprve Alexandr VII. (1655–1667) stavbu rozšířil a dokončil, často zde pobýval a zval sem kardinálské kolegium. Za něho se zde pořádaly velké slavnosti a na jezeře se

konaly bojové hry. Postaral se také o to, aby v okolí rezidence nescházel stín. Vysázená alej kolem kapucínského kláštera se nazývá po něm „Strada Alexandrina“. Jeho nástupci se o letní sídlo příliš nezajímali, jen Inocenc XII. (1691–1700) dal pořídit pro místní kostel zvon.

Zato Klement XI. (1700–1721) sem jezdil každý rok. Jeho osobní lékař, který pečoval

o papežovo křehké zdraví, nálehavě doporučoval častý pobyt na tomto místě. Svědčí o tom děkovaná latinská deska. Papež se o místo velice zasloužil, rozmnožil kašny a síť cest.

Především za pontifikátů Benedikta XIV. (1740–1758) a Klementa XIII. (1758–1769) se Castel Gandolfo stalo skutečně letním sídlem i místem vlády. Na mnoha dokumentech té doby stojí: „datum ex Arce Gandulphi“. Benedikt XIV. rád navštěvoval okolí. Nečekaně vstoupil do kostelů a kaplí a poslouchal kázání kněží nebo se modlil s věřícími růženec. Přijímal stejně srdečně šlechtice i prosté sedláky. Všude ho rádi viděli a přijímali s nadšením.

Klement XIV. (1769–1774) se postaral o rozšíření sídla, když získal od Livia Odescalchiho vilu Cybo. Platil za velice zbožného a prostého muže, ale při vyjíždkách do okolí ztrácel svůj klidný temperament. Jezdil na koni přímo divoče, takže mu doprovod nestačil.

Johann Wolfgang Goethe napsal v říjnu 1787 při návštěvě papežské rezidence: „Na počátku tohoto měsíce za nádherného počasí jsme byli poctěni letním pobytem v Castel Gandolfo a cítili jsme se uprostřed této nesrovnatelné krajiny velice dobře.“ Tehdejší papež Pius VI. (1775–1799) však mohl Castel Gandolfo navštívit jen zřídka, a to vzhledem k politické situaci, která panovala za jeho pontifikátu.

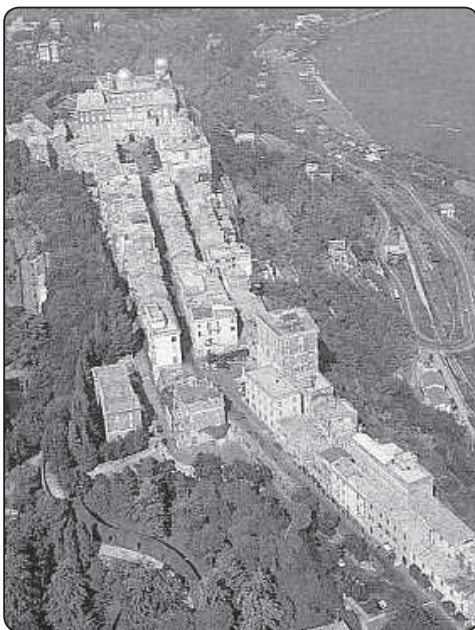
O to častěji sem jezdil Pius VII. (1800–1823). Palác, zanedbaný v době francouzských tažení, dal znovu zvelebit. Po návratu z vyhnanství v roce 1814 zde zanotoval slavnostní děkované Te Deum. Odtud napsal evropským vládcům velkodušný list, aby s poraženým Napoleonem jednali vlídně. Massimo D'Azeglio píše ve svých vzpomínkách, že jej otec jako mladého chlapce vzal jednou do Castel Gandolfo a že zde hrál s Piem VII. kulečnick.

Z dalších papežů sem jezdil pravidelně Řehoř XVI. (1830–1846). Velice si cenil zdejšího ústraní. Jeho současníci ho neprávem pokládali za nepřitele pokroku. Naopak, podnikal odtud výlety do jezuitské koleje v Tivoli, kde se seznámil se začátky fotografie a přihlížel pokusům s elektrickým osvětlením.

Pius IX. (1846–1878) byl dalším papežem, který se obzvláště zapsal do paměti místního obyvatelstva. Pokládal sice jezero za smutné a místo samo za vhodnější k rozjímání o smrti než k letním pobytům, ale jezdil sem každý rok a využíval Castel Gandolfo k výletům pěšky, na koni nebo v bryčce. V okruhu deseti mil nebylo kláštera, kostela, šlechtického sídla nebo dobročinného ústavu, který by nenavštívil. Nejraději ovšem jezdil na koni. Vesničané ho vítali při jeho vyjíždkách potleskem. V roce 1869 však sem zavítal naposled. Po protiprávní okupaci papežského státu (20. září 1870) stáhl se jako dobrovolný vězeň do Vatikánu.

Papežský palác zůstal mnoho desetiletí zavřený. Zpustl a trpěl v důsledku politické situace. Ty tam byly doby, kdy „treno papale“ – papežský průvod z dragounů, papežských kočárů a švýcarské gardy na koních – táhl z Říma do Castel Gandolfa. Cestou se zastavoval dvakrát: poprvé v Tor di Mezza Via (Brána na poloviční cestě) na statcích Maescotti a podruhé u „Frattocchie“ – vily, která patřila Colonnům.

Vzhledem k politickým poměrům nebylo Lvů XIII. dopřáno navštívit Castel Gandolfo, obdaroval však bohatě místní farní kostel. Pius X. (1903–1914) a Benedikt XV. (1914–1922) dali v místě vystavět obytné domy. Za Pia X. se sem uchýlil každoročně v srpnu a v září státní sekretář kar-

dinál Rafael Merry. Benedikt XV. zde byl jednou ještě jako státní podsekretář.

Po uzavření lateránských dohod 11. února 1929 nestálo obytným papežů v Castel Gandolfo nic v cestě. Letní rezidence v Albánských horách byla uznána za exterritoriální součást Vatikánu. Pius XI. (1922–1939) nařídil obsáhlé přestavby a přeložil jezuitskou papežskou hvězdárnu z Vatikánu do Castel Gandolfa. Dal zde také zřídit nejmodernější astrofyzikální laboratoř.

Během 2. světové války nařídil Pius XII. (1939–1958) ukrýt v Castel Gandolfo osoby pronásledované fašisty a nacisty, především Židy. V říjnu 1943 byl jeden oddíl papežské palatinské stráže přeložen jako ochranná stráž do Castel Gandolfa. Během bojů mezi wehrmachtem a spojenci poručil Pius XII. oficiálně otevřít brány rezidence, kam se uchýlilo více než 15 000 osob. Soukromé papežské pokoje sloužily budoucím matkám. Ve vile Svaté-

ho otce se narodilo 36 dětí. Po vylodění spojenců u Anzia del Nettuono (22. ledna 1944) se ocitla papežská rezidence ve vážném nebezpečí. 1. a 10. února zde byly svrženy spojenecké bomby, ačkoliv budovy byly označeny žlutobílými vlajkami jako neutrální. Bylo mnoho mrtvých a těžce raněných.

V 30. letech přikoupil Vatikán zemědělské pozemky, které sousedí s Villa Barberini. Na území 4 hektarů byly olivové háje a zahrady. K tomu přibyl pozemek vedle hřbitova města Albano. Na novém pozemku vznikl papežský zemědělský dvůr. Tento pozemkový přírůstek potvrdila italská vláda dodatkem ke smlouvě v roce 1948.

V 70. letech bylo Castel Gandolfo místem sociálních nepokojů vatikánských zaměstnanců, kteří usilovali o zvýšení svých mezd.

Pro papeže Pia XII. a Pavla VI. byla letní rezidence také místem jejich úmrtí. Papež Jan Pavel I. (1978) neměl během 33 dnů svého pontifikátu čas toto místo navštívit.

Pro papeže Jana Pavla II. (1978–2005) nebylo Castel Gandolfo místem dovolené, i když zde dal zřídit plavecký bazén. Přijímal zde četné audience a pořádala se zde filozofická sympozia a tzv. „Rozhovory z Castel Gandolfa“, kterých se papež osobně účastnil. Dovolenu na zotavenou však trávil Jan Pavel II. v severoitalském údolí Aosta. Má však v Castel Gandolfo pamětní desku a je zde po něm pojmenována ulice.

Benedikt XVI. převzal obyčejně svého předchůdce. Snažil se v tomto letním sídle i o rodinnou atmosféru. Povečeřel zde v kasárnách švýcarské gardy a strávil s gardisty dvě hodiny. Pracoval zde na své knize Ježíš Nazaretský.

Podle Kath-net

SNAHA O DEGRADACI CÍRKVE

Ugandská vláda navrhl, aby status katolické církve byl degradován na úroveň nevládní organizace. Rovněž týdeník „The Economist“ vyzval Svátý stolec, aby rezignoval na svůj „diplomatický status“ a stal se prostě největší nevládní organizací světa. Biskup Bruno Forte z Chieti k tomu řekl: „Takto redukovat Církev znamená zradit hluboce její nejvládnější duši.“ V očích tohoto světa, a to především u hospodářských mocnářů, není Církev ničím jiným než agenturou ve hře dějinných sil. Církev však není pouhou agenturou. Kvalita toho dobra, které zajišťuje pro tento svět, je neocenitelná. Láska a naděje se nedá redukovat na jednoduché hospodářské pojmy.

POUTNÍCI NA SRÍ LANCE SE NEDALI ODRADIT

V diecézi Mannar je v Madhu mariánské poutní místo, kam putují četní poutníci o svátku Nanebevzetí Panny Marie. Katolíci se na tuto pouť připravovali nověnou, adorací a každodenní mší svatou. Tamilští rebelové se nakonec uvolnili, že uvolní přístup k největšímu poutnímu místu v zemi. To, že sem poutníci vůbec mohli přijít, je již jejich velké vítězství. Celé území totiž kontrolují „tamilští tygři“, takže přístup k poutnímu místu byl z bezpečnostních důvodů uzavřen. Na naléhání biskupa prohlásil prezident mariánskou svatyni ve sváteční dny za „mírové pásmo“. Povstalci se nakonec zavázali, že uvolní přístup do Madhu, které je vzdáleno 220 km od hlavního města. Během mše svaté bylo slyšet výbuchy bomb v okolních oblastech. Poutníci se slzami v očích vzývali Matku Boží o pomoc. Byly to slzy radosti i bolesti.

Konflikt s povstalci už si vyžádal 60 000 lidských životů.

Kath-net

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

zakoušel na kříži. „Jako Spoluvypitelka zakoušela ve své duši ozvěnu všech mých agonii, ponížení, urážek a trýzní, tíži hříchů celého světa, bolesti, že mě opustilo nebe.“ Ačkoliv neměla sama zapotřebí očistění, získala touto bolestí titul Matka Mučednice. Osamocenost je nejdokonalejším přidružením k vykupitelskému dílu Kristovu. Podle Ježíšových slov trpěla jeho Matka více než všechny zavržené duše. „Toto nejvyšší Mariino mu-

čednictví není zatím vůbec uctíváno.“⁽¹⁾ To má vynést na světlo teprve zcela logické páté mariánské dogma, po kterém, jak Maria v Amsterdamu slíbila, nastane konečný mír a obrácení světa. Modleme se k Matce Sedmibolestné, abychom této její prosbě vyhověli pohotověji než ve Fatimě!

-lš-

⁽¹⁾ Srov.: Conchita Armida, Duchovní deník matky rodiny str. 186. MCM Olomouc 2001

SVATÝ ŘEHOŘ NYSÁNSKÝ - dokončení ze str. 2

být krásné ve srovnání s tím, který se podobá kráse čisté a neporušitelné? ... Jako odraz a obraz věčného života byl člověk opravdu krásný, dokonce nejkrásnější se zářícím znamením života na své tváři“ (Homilia ad Canticum 12: PG 44,110C).

Královská důstojnost člověka

Člověk byl poctěn od Boha a postaven nade všechny ostatní tvory: „Nikoliv nebe bylo učiněno k obrazu Božím, ani slunce, ani měsíc, nikoliv krása hvězd, žádná z jiných věcí, které se objevují mezi stvořením. Jen ty (lidská duše) ses stala obrazem přirozenosti, která převyšuje všechn rozum, podobností neporušitelné krásy, odleskem božské pravdy, schránkou blaženého života, obrazem pravého světla, a když se na toto světlo díváš, stáváš se tím, čím je On, protože odraženým paprskem, který vychází z tvé čistoty, napodobuješ Toho, který v tobě září. Žádná věc, která existuje, není tak velká, aby mohla být srovnatelná s tvou velikostí“ (Homilia in Canticum: PG 44,805D). Rozjímáme o této chvále člověka. Podívejme se také, jak je člověk degradován hříchem. A snažme se mu vrátit původní velikost: jen je-li Bůh přítomný, dosahuje člověk své pravé velikosti.

Člověk tedy poznává v sobě odlesk božského světla: když očišťuje své srdce, vrací se k bytí, jaké bylo na počátku, k zářícímu Božím obrazu, k příkladné Kráse (srov. Oratio catechetica: SC 423-174). Tak člověk, když se očistí, může vidět Boha jako ti, kdo jsou čistého srdce (srov. Mt 5,8): „Jestliže ryzostí pilného a pozorného života očistíš skvrny, které se nahromadily na tvém srdci, zazáří v tobě božská krása... Když pak budeš patřit na sebe, uvidíš v sobě toho, který je touhou tvého srdce, a budeš blažený“ (De beatitudinibus, 6: PG 44,1272AB). Proto obmyjme poskvrny, které se nakupily na našem srdci, a najdeme sami v sobě Boží světlo.

Člověk má tedy za cíl kontemplaci Boha. Jen v ní může najít své uspokojení. Aby anticipoval v určité míře takovou skutečnost již v tomto životě, musí činit ustavičně pokroky v duchovním životě, životě v rozhovoru s Bohem. Jinými slovy - a to je nejdůležitější lekce, kterou nám svěří svatý Řehoř Nysánský - plně uskutečnění člověka spočívá ve svatosti, v životě prožívaném v setkání s Bohem a tento život se tak stává světlem také pro druhé a také pro svět.

Bollettino vaticano 29. 8. 2007
Mezititulky redakce Světla

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 13.00 a 16.00 - 01.00

■ Denně: 8.00; 16.00 - Programová nabídka TV NOE

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 16. 9.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (2. díl) 8.10 Na koberečku (27) 8.25 Letecké příběhy (5. díl) 8.35 Kanada 9.35 Libanonská mise 9.50 Pro víta mundi s P. Václavem Filipcem, SDB (2. díl) 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Hroznová Lhota (L) 11.53, 20.00 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 16.05 Ztracená ovečka 16.35 Hlubinami vesmíru - září 17.35 Peníze pro dobro 18.00 Ježíš - království duše: P. Pavel Semela - Javorník 18.30 Znojmo dvojmo 19.00 Athény 19.30 Leskovec 19.35 Dokument o přírodě 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže v Táboře 2007 (P) 22.00 Krása ticha - J. S. Bach 22.55 Misijní magazín (14) 00.00 Myanmar.

Po 17. 9.: 8.05 Naučme se poslouchat 8.30 Na koberečku (27) 8.45 Čtème z křesťanských periodik 9.00 Noční univerzita - Arch. Sergiusz Gajek: „Chápete, co jsem vám učinil?“ (2. díl) 10.00 Paříž 10.30 Octava dies 11.00 Pro víta mundi s Janem Waclavkem 11.40 Letecké příběhy (5. díl) - Pokažená hra 11.50 Z pokladů duše: P. Pavel Semela - Javorník a Pán 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (2. díl) 12.45 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 16.05 Bezmezná naděje (Barma) 16.35 O Václavovicích 17.05 Exit 316 - Láska 17.35 Hledání (10) 18.05 Naučme se poslouchat 18.35 Letecké příběhy (6. díl) - Nováček (P) 18.45, 00.30 Paříž 19.15 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 19.45 Leskovec 20.00 Z pokladů duše: P. Petr Semela - Ježíš je Mistr a Pán 20.05 Egypt (P) 21.05 Na koberečku (27) 21.20 Přírodní krásy Ameriky (7. díl) 21.55 Noční univerzita - PhLic. Kateřina Lachmanová, P. Vojtěch Kodet, OCarm. 23.00 Krása ticha.

Út 18. 9.: 8.05 Egypt 9.00, 00.30 New York 9.30 Noemova pošta - září (R) 11.00 Pro víta mundi s Janem Waclavkem 11.40 Letecké příběhy (6. díl) - Nováček 11.50 Z pokladů duše: Veronika Barátová - O úsměvu 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Aj, otevřené dveře (Cimbal Technik) 16.05 Ztracená ovečka 16.35 Pro víta mundi 17.15 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 17.45 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 18.05 Dětská televize (srpen) 18.35 Letecké příběhy (7. díl) - Falešné vítězství (P) 18.45 Libanonská mise 19.00 Léta letí k andělům 19.30 Přírodní krásy Ameriky (8. díl) 20.00 Z pokladů duše: Veronika Barátová - O úsměvu 20.05 Bez hábitu - O komunitě Blahoslavenství (P) 21.10 Otec Lang (P) 21.30 Čtème z křesťanských periodik 21.40 Leskovec 21.50 Exit 316 - Láska 22.20 Hledání (10) 22.50 Octava dies 23.20 Jsou referenda dobrá pro svobodu a demokracii? (8. díl) 23.50 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (2. díl).

St 19. 9.: 8.05 Atlas Charity: Chráněné dílny v Ludgeřovicích 8.10 Naučme se poslouchat 8.45 Hlubinami vesmíru - září 9.45 Exit 316 - Láska 10.00 Hongkong 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše: P. Vojtěch Kodet - O agresivitě dětí 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 O Václavovicích 12.35 Ztracená ovečka 16.05 Pro víta mundi, tentokrát s Andělou Bílkovou (2. díl) 17.00 Noční univerzita - PhLic. Kateřina Lachmanová, P. Vojtěch Kodet, OCarm. 18.02 Trinidad 18.15 Exit 316 - Práteleství 18.35 Mašinky (2. díl) 18.45 Léta letí k andělům (P) 19.10 Pro víta mundi s Janem Waclavkem 19.55 Z pokladů duše: P. Vojtěch Kodet - O agresivitě dětí 20.00 Proč Evropané nesnášejí židovský stát (9. díl) 20.30 Egypt 21.35 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 21.50 Atlas Charity: Letní tábor v Kozmíciích 21.55 Prlov 22.05 Noční univerzita - Arch. Sergiusz Gajek: „Chápete, co jsem vám

učinil?“ (2. díl) 23.35 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R).

Čt 20. 9.: 8.05 O Václavovicích 8.30 Dětská televize (srpen) 9.00 Noční univerzita - PhLic. Kateřina Lachmanová, P. Vojtěch Kodet, OCarm (2. díl) 10.00 Egypt 11.00 Prlov 11.15 Paříž 11.40 Letecké příběhy (7. díl) - Falešné vítězství 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Léta letí k andělům 12.35 Přírodní krásy Ameriky (7. díl) 16.05 Přírodní krásy Ameriky (8. díl) 16.35 Bezmezná naděje (Barma) 17.05 Naučme se poslouchat 17.30 Rajasthan 18.35 Zvonček a Margarétka (1. díl) (P) 18.45 Libanonská mise 19.05 Léta letí k andělům 19.30 Octava dies 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi 20.45 Paříž 21.15 Naučme se poslouchat 21.45 Proč Evropané nesnášejí židovský stát (9. díl) 22.15 Atlas Charity: Letní tábor v Kozmíciích 22.30 O Václavovicích 23.00 Exit 316 - Láska 23.30 Noemova pošta - září (R).

Pá 21. 9.: 8.05 Proč Evropané nesnášejí židovský stát (9. díl) 8.35 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 8.50 Léta letí k andělům 9.20 Bez hábitu - O komunitě Blahoslavenství 10.20 New York 10.50 Na koberečku (27) 11.05 Naučme se poslouchat 11.40 Zvonček a Margarétka (1. díl) 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš - království bez hranic (18) 12.35 Atlas Charity: Letní tábor v Kozmíciích 12.40 Prlov 16.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R) 17.25 Žít cestou 18.00 CHKO Beskydy - Javorník - Makyta 18.15 Exit 316 - Práteleství 18.35 Zvonček a Margarétka (2. díl) 18.45 Libanonská mise 18.55 Rajasthan 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misie jinak (L) 21.35 Bezmezná naděje (Barma) 22.05 Bez hábitu - O komunitě Blahoslavenství 23.05 New York 23.35 Noční univerzita - PhLic. Kateřina Lachmanová, P. Vojtěch Kodet, OCarm. 00.15 Libanonská mise 00.35 Octava dies.

So 22. 9.: 8.04 Malý biblický příběh (3. díl) 8.10 Studio AHA 8.50 Ježíš - království bez hranic (18) 9.15 Athény 9.45 Čtème z křesťanských periodik (P) 9.55 Dětská televize (srpen) 10.25 Rajasthan 11.25 Bezmezná naděje (Barma) 11.45 Mašinky (3. díl) (P) 11.55 Malý biblický příběh (3. díl) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (8. díl) 12.35 O Václavovicích 16.05 Léta letí k andělům - P. Ludvík Ambruster 16.30 Bezmezná naděje (Barma) 17.00 Noční univerzita - Arch. Sergiusz Gajek: „Chápete, co jsem vám učinil?“ 18.35 Mašinky (3. díl) 18.45 CHKO Pálava - Děvín 19.00 Athény 19.30 Starý člověk mezi námi (P) 20.00 Malý biblický příběh (3. díl) 20.05 Vesmírný poutník (P) 20.35 Proč Evropané nesnášejí židovský stát (9. díl) 21.05 Exit 316 - Práteleství 21.35 Léta letí k andělům 22.00 Egypt 22.55 Noční univerzita - Sr. V. Barátová: Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl 23.55 Aj, otevřené dveře (Cimbal Technik).

Ne 23. 9.: 8.04 Malý biblický příběh (4) 8.10 Na koberečku (27) 8.25 Zvonček a Margarétka (2. díl) 8.35 Egypt 9.35 Hledači dobrých zpráv 9.50 Pro víta mundi 10.30 Přímý přenos mše svaté ze Slovenska (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Proč Evropané nesnášejí židovský stát (9. díl) 16.05 Léta letí k andělům 16.35 Hlubinami vesmíru - září 17.35 Otec Lang 17.55 Malý biblický příběh (4. díl) 18.00 Ježíš - království bez hranic (19) (P) 18.30 Vesmírný poutník 19.00 Hongkong 19.30 Prlov 19.35 CHKO Pálava - Děvín 19.50 Čtème z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Záznam koncertu pro Haiti - Richard Čanaky (SK) (P) 21.35 Žít cestou 22.00 Bez hábitu - O komunitě Blahoslavenství (P) 22.55 Noemova pošta - září (R) 00.00 Rajasthan.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí **28. 9. 2007 dopravu na Národní svatováclavskou pouť do Staré Boleslavi**. Nástup: Hradec Králové (další místa dle dohody), cena: 150 Kč. Bližší informace na tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328.

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé – P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturnitní vysvědčení • přijatě svátosti křtu, Eucharistie a bířmování.

Sestry boromejky **hledají zdravotní sestry** k spolupráci na díle milosrdenství pro svou nemocnici **v Praze**. Nástup možný ihned. **Kontakt:** tel. 257 197 160 nebo 723 842 422 nebo 602 435 319, e-mail: trpisovska@nmskb.cz nebo vedeni@boromejky.cz.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA – 260, 480, 912 dílků**. Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky: Římskokatolická farnost, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč; trebicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

XII. pouť tří národů V SOBOTU 22. 9. 2007, která se koná za spoluúčasti Olomouckého kraje a na kterou srdečně zve Duchovní správa poutního místa **Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor**.

Program: 9.00 – křížová cesta z města Zlatých Hor od areálu Bohemy na poutní místo
 ● 10.00 – Kruh přátel česko-německého porozumění – propůjčení ceny **ZLATÉ SRDCE PRO EVROPU**
 ● 10.25 – modlitba růžence spojená s rozjímavým zpěvem
 ● 11.20 – svědectví o služebnici Boží Marii Merkert
 ● **12.00 – MŠE SVATÁ**, kterou budou společně sloužit: arcibiskup Mons. Alfons Nossol, sídelní biskup opolský, Mons. Marcel Tesarčík, generální vikář ostravsko-opavský, a Mons. Leo Nowak, biskup z Magdeburgu
 ● 13.30 – odpolední program – sestry z různých kongregací
 ● 14.30 – mariánská pobožnost se svátostným požehnáním.

Z Jeseníku pojede v tento den zvláštní autobus od kostela v 7.00 a 9.00 hodin. Kyvadlová doprava z vlakového nádraží ve Zlatých Horách odjíždí v 9.00 a v 10.15 hod. Zpět z poutního místa je doprava rovněž zajištěna a autobus zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Další informace na tel.: 584 425 916, mob.: 603 746 717.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli **30. září 2007 MARIÁNSKÉ MODLENÍ V AMBITECH ŘÍMOVSKÉ LORETY** a zve na tuto **zpívanou POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, jinochy i dívky, snoubence, manžele, rodiče, děti i prarodiče a všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské.

Program: 8.30 hod. mše sv. v kostele Svatého Ducha ● 9.15 – 12.00 hod. mariánské modlení v ambitech Domku svatě Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. Bližší informace na tel. č.: 387 987 244, 723 064 946.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého SOCIÁLNÍ TEORIE A PRAXE KATOLICKÉ CÍRKVE V DĚJINÁCH**, která se bude konat v úterý 2. října 2007 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí **duchovní cvičení s P. ThLic. Bohumilem Kolářem** v termínu 8.–11. 10. 2007 v rekreačním domě Marianu v Janských Lázních. Informace a přihlášky: tel. č.: 495 063 661; mobil: 737 215 328 nebo 739 925 941.

Liturgická čtení

Neděle 16. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 32,7–11.13–14

Ž 51(50),3–4.12–13.17+19

Odp.: Lk 15,18 (*Vstanu a půjdu k svému Otci.*)

2. čt.: 1 Tim 1,12–17

Ev.: Lk 15,1–32

Slovo na den: *Nenechá těch*

devětadevadesát v pustině?

Pondělí 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarina

1. čt.: 1 Tim 2,1–8

Ž 28(27),2.7.8–9

Odp.: 6 (*Požehnan buď Hospodin, že vyslyšel mou úpěnlivou prosbu!*)

Ev.: Lk 7,1–10

Slovo na den: *Zaslouží si...*

Úterý 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 3,1–13

Ž 101(100),1–2ab.2cd-3ab.5.6

Odp.: 2c (*Chci kráčet v nevinosti srdce.*)

Ev.: Lk 7,11–17

Slovo na den: *Pravím ti, vstaň!*

Středa 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: 1 Tim 3,14–16

Ž 111(110),1–2.3–4.5–6

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 7,31–35

Slovo na den: *Komu jsou podobní lidé tohoto pokolení?*

Čtvrtek 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Taegona, Pavla Chong Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Tim 4,12–16

Ž 111(110),7–8.9.10

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 7,36–50

Slovo na den: *Komu se odpouští málo, málo miluje.*

Pátek 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1–7.11–13

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 9,9–13

Slovo na den: *On vstal a šel za ním.*

Sobota 22. 9. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Tim 6,13–16

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jástem!*)

Ev.: Lk 8,4–15

Slovo na den: *Dusí je starostmi, bohatstvím a požitky.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	16. 9.	17. 9.	18. 9.	19. 9.	20. 9.	21. 9.	22. 9.
Antifona	1136	1150	1166	1181	1692	1673	1666
Žalm	784	783	783	784	786	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1182	1693	1673	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1674	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1186	1693	1674	1668
Antifona k Zach. kantiku	716	1519	1170	1186	1694	1522	1669
Prosby	1140	1155	1171	1186	1694	1675	1655
Záv. modlitba	716	1520	1171	1521	1522	1522	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	792	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1676	1236
Záv. modlitba	716	1159	1175	1191	1206	1522	1236
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1192	1698	1685
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1678
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1678
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1196	1701	1680
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1520	1180	1196	1701	1523
Prosby	1135	1149	1165	1180	1196	1702	1681
Záv. modlitba	716	716	1520	1181	1521	1522	1522
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

DUCHOVNÍ CVIČENÍ S JANEM PAVLEM II.

Tomáš Špidlík

Duchovní cvičení Tomáše Špidlíka SJ, která dával Svatému otci Janu Pavlu II. a celé římské kurii ve dnech 5.-11. března 1995. Druhá část knihy obsahuje texty církevních otců, které jako body k rozjímání P. Špidlík sám pro účastníky exercicií připravil.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Druhé, revidované vydání • Váz., přebal, 136 x 210 mm, 250 stran, 220 Kč

VSTUPUJI DO ŽIVOTA

Terezie z Lisieux • Z francouzštiny přeložila Anděla Muzikářová

Stránky této knihy poskytnou čtenáři závěť sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Jsou svědectvím o tom, jak svěťice trpí, miluje, umírá. Je plná citu, nebojí se milovat svou rodinu a své sestry, ve chvílích nejtěžších a nejbolestnějších dovede žertovat a neztrácí humor ani tehdy, když trpí svou lidskou slabostí a bezmocností. Terezie je světicí podivuhodně zamilovanou do Boha a hrdinskou, podle slov Pia XI. stále pro nás zůstává jedním ze „Slov Božích“.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání • Brož., zúž. A5, 228 stran, 199 Kč

DÍVAT SE SRDCEM

Joachim Meisner • Z němčiny přeložil Jan Šnejdar

Kardinál Joachim Meisner v rozhovoru se Stefanem Rehderem reaguje jednou s nečekanou schopností empatie, jindy s neskrývanou ochotou k boji. Jeho obraz Boha je pestřejší než u mnoha jeho sou-

časníků: zná rozhodného Krista, který s důtkami v ruce vyhání kupce z chrámu, který přinesl meč, nikoli pokoj. Zároveň však hovoří o nekonečně trpělivém Bohu, který čeká ve zповědnici v prázdném kostele na kajícího se hříšníka. Kardinál mluví často o srdci. U něho prochází všechno srdcem: žádné kázání, žádné rozhodnutí, žádná modlitba pro něho není bez „činnosti srdce“ možná. Novinář S. Rehder mu nabízí pečlivě utkanou síť otázek příležitost komentovat mnohé žhavé církevní a společenské krize.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání • Váz., zúž. A5, 176 stran, 179 Kč

STOJÍM U TVÝCH DVEŘÍ A KLEPU

Slavomir Biela • Z polštiny přeložila Terezie Eisnerová OP

Knihy je pozváním k pravdivému hledání odpovědi na Ježíšův hlas za dveřmi našeho života. Jak je důležité odpoutat se od každé pýchy a žít v upřímné pokoře, která vede k opravdové svobodě dětí Božích!

Paulínky • Brož., zúž. A5, 96 stran, 120 Kč

NAJDI V SOBĚ SÍLU RADOSTI •

10 KROKŮ KE ŠTASTNÉMU ŽIVOTU

Marino Parodi • Z italského přeložila Kristýna Kutlíková

Objevit v sobě radost a nechat ji propuknout ve své plné síle, aby se tvůj život mohl proměnit – to je poselství této knihy. Autor uvádí deset kroků, jak postupně nalézt sílu radosti a zvolit si život. Kniha je doplněna skutečnými příběhy, které dokládají, že je to opravdu možné.

Paulínky • Brož., zúž. A5, 160 stran, 198 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**